

откраднали малките, от най-отровната змия и от скорпиона. Той спира жертвата си на улицата, следва я чак до банята, до масата на която се храни, буди я от сън. Където той се появи всичко бяга, никой не приема покана за богатите му трапези, а около него владее самотата ... - тя прекрасна четене то си позамисли се и заповяда на езуха Хрисафий: - Занеси този хубав плод на патриций Павлин. Нека зарадваме бедния болен в самотата му...

Тя се ослуша и стана. Заедно с нея станаха всички гости. Когато и Пулхерия почука да стане стана и ласкаво я помоли да не спазва церемониала. След това доближи до прозореца. Далече се чуваше възторжено ехо на тълпите, които приветстваха извършеното на императора. Гостите оживено заприказваха. Ала изведнъж угригнаха. П

Пулхерия бе посочила с тояжката си към оставената книга:

- Няма ли да чуем края на Марциаловата мисъл? Защо да не слушаме евангелии пом жените могат вече да говорят в църква?

Всички изгръбнаха. Намекът беше за речта която императрицата бе държала в Ерусалим. *Сам епископ Амброзиус*

Неспирната война между снаха и зълва не преставаше.

- Епископ /?/ Иоанн Златоуст ^{беше} дори против женския хор в църквите ...

Елия Евдокия отново седна, а заедно с нея и розите - но мила сестро, не смяташ ли, че пеенето на божествените послани по-близко ли често ни приближава към ^{отколкото} небото ^{където} настолничите, светишките Сам епископ Амброзиус бе казал, че музиката сувицата въплъщава а четенето ги разсейва.

Пулхерия разбра дългия смисъл на Евдокия за враждата /?/ между ма^ки ^{на} Теодосиус ^и и светия бггн Амброзиус ^{на} епископ на Мелитонската църква.

Вената на Архий Елия Евдокия казва за Пулхерия Теодосиус

~~Поната на десетакорте заемат отчаяние как и светниците да го отлеки:~~

Пулхерия ловко изскри разгъора и отговори на удара с удар:

- Значи ли що някому е промислено, че ще бъде насилван той да се не грижи вече за спасение на душата си, да не се труди да изпълнява дълга си? Определението на съдбата некакто ли е? Ако някому е съдено да бъде нещастен и злополучен до края на дните си би ли имало смисъл да не се мъчи с добри дела да поправи опре елемия тебрий? Нима трябва безропотно да терпи орисата си? Така и обречения на частие и сполука няма ли да занемари своите задължения, ко като понякога да са тежки като съдта, че нему всичко е позволено и трябва всичко да получи?

Аテナис си спомни за баща си, който на времето я бе лишил от наследство защото преди азатели му казали, че тя ще бъде частливата жена на свети Д и нанотина бебната студентка по философия заминала за Константинопол, за да се оплате от братята си, които незаконно я лишили от бащиния имот като го поделили, а на нея оставили само сто сестерции. Ала наистина в царския град